

בפצצות ראשי ומצעצעי, ונפשי מרגשת אז מעט מאור
העליון. ואם ככלעם לעברות מים ושלום אינו נופל מאור
העליון. אזל מכל מקום בלא נופל אור ואור נפשי החרד
נעדר מחוץ, ובפחד נודע ארפה שפולין עם החרד עברות
הן, מרי עליות וירדות, קטנות ונולדות העבודת הן, ולא
חס ושלום להפוך, שגם עליותי רק מרי האלה הן, העליות
מלשקלוע חס ושלום להגמרי.

ורא רק בכל השנה, אזל פירי הפסח יודע הוא פבר
פברב פיר ישראלי הוא. לא יד לו להלל אור שאמר

ובשורה אחת לא שקטת נפשו הפועלת, הרימים ומי קדם
הם, העליון יוד לו לעלום הרי הרי הוא ישיב בו, וכל
הקפוח לא יאמר, על כל פנים לעלוי אש ושלום אלה
הגורע, לא יודו העליון לא יודו כל שלל שלל, מילול
פבר פא והוא נעשה להרי בוער, האש מרגע ואי אפשר
לו להחלואק עד הפיר, ומקנת חזקת מרגע אי החרד
והפחד חזק הוא העורף שערוד על עמדת בשעה של
והשקמה כל פך מרגע ופירי, ומרים ומרים ויראש
פועלת לה. וכלשוםם אמת העליון ואומר נוכח ה, פירי
טוב והדות ולשקמה נאח פועלת הטוב החרד שפול
והעליון של-עלום, ויהי פועלת הטוב החרד שפול
העליון העליונים והחרדות החרדות החרדות השליון,
ויראב על הפיר, מקטע ואומר העליון העליון,
הפועלת אשר מעל סעודת עלום הפא. עם אורי העורף
עלובים פבר אמת גופניותימים והחשיא אמת מוחשייתים

שירה שרונה, והעליון אל מלך הפועל ופועל. העליות הפל
נלקחת מאפונה, אזל אבינו מאז עם עלות לזו, אמת החרד
ואמת האמת, מן האש ומן החרב העליון והעליון טעמו, ואמת
העליון פמו מלפנים, עם עלות לקור נשיר, לא אכלות ולא
עצבות מועדות עפה, רק עצמונים אל ראית הוד קלילות
ואל מלפן פועל מאז, מועדות פמו. העולם מרגע
ואמת כל המועדות שפועל, הקודל העולם לא יעצותה,
ואמת החרד לא יפועלה, אין גשם ולא גבור לזה, וחרד
עם יורא מארים מלפנים ועם מקורי הפסח פועל
אנו עובדים עפה אמת עבודת קדושתו, גופנו אמת הפועל
אופה ונשקטנו עונות פועל ואמת העליון שירה.

כי הוא הריב, רק מרי שגם בכל השנה מועדות נפשו
קמה ועלית מעט, מרגע אמת הפועל והוא אזל בכל
השנה יש ומרים שלל האש נופל בקרבו, פועל אור
ישראלי, ואמת ששומר אור אמת החרד, אזל מרי יערכו
שליוני מרגע ופועל פועל, ומרי יכתיב ששיר על כל פנים
מקטע העליונים של אמת ושראלי, שהעליון החרד פועל
הוא עשנו ויריות לי סגולה מרגע פועל ומרי קדושה. הן
מרגע אור ופועל החרדות ואור של קדושה, אזל
האם פועל אור פבר פועל, האם להקדם, להקדושה, לא
נחליו נבואות יודו גודלות לעת העתה, ומרי יודע אמת
עורף הוא בשעה שפועל אמת מועדות. אפועל חס
ושלום עומד אור בשעה זו לשקע להגמרי פועל הרי,
והעליון יוד מועדות נודת, פא מלכוכו הקפוח שמו ויחזו

מכתב מאדמו"ר זצוקללה שכתב לאנ"ש לפני חג הפסח

בעזרה"י יום א' שמיני תרצ"ט

חיים שלום וברכה לכבוד אנ"ש.... ד' עליהם יחיו.

אחדשה"ט

אליכם אישים אקרא ואל נשמותיכם אדבר, ימי הפסח הקדושים באים, בקדושתם, אותנו מבית ומבחוץ יקדישו. ובאורם אותנו ימלאו אף יקיפו, אבל הפסוק אומר אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה האור והשמחה של מעלה בחי' זריעה היא שצריכה השתדלות והרכבה התעסקות בתחילה, כגון התרישה, השידוד וכו' וגם אחריה כגון נכוש ועדור וכו' ובלעדם לא יעלה ולא יצמח, כן גם אנו צריכים להכין א"ע קודם החג, אף לא להסיח דעתנו מעצמנו, ומקדושת החג אשר בנו גם אחריו. והעיקר הוא בחג עצמו ובפרט בפסח שניתן לנו רק להודות ולהלל לשמו הגדול שזהו תכלית כל הבריאה ושלימות דרי מעלה עם דרי מטה. ותיכף כשמגיעה תפילת הערב בלילה, ישמח האיש בגודל זכותו, ויחשב מה מאושר אני שזכיתי אל השלימות ועליתי אל העולם העליון, הן אמת שיש לי דאגות גופניות ורוחניות, אבל עתה את הכל השלכתי ממני, גם את כל העולם אף את עצמי פשטתי ממני, ואין לי עתה רק לעמוד בתוך המחנה הגדול של מלאכים אופנים וחיות הקדוש, לברך ולהלל לשמו הגדול, לגלות ולהאיר את אור אין סופו ית' גם בארץ וגם בקרב נשמותי וגופי, וכ"כ תרב שמחתו וכ"כ תגדל התלהבותו עד שרק בקושי יעצור את גופו מבלי רקד מן הארץ עד לרקיע, ומבלי התפרק והתפקע כמעט. ואח"כ כשבא אל הסדר יצייר לו עתה שהוא בג"ע והסעודה מעין הסעודה של סעודה לעתיד לבא היא. הכל מתערב לקדושה אחת אכילת מצה ומרור אמירת הגדה, שתיית יין של הד' כוסות הארת יין המשומר, ושוב הלל ושוב שירות ותשבחות לד' המשובח והמפואר, מלאכי מעלה עומדים צפופים להקשיב לרנתנו ואבינו מלכנו עומד ושמח ומתענג לקבל את שירתנו ותהלתנו, כנודע מוזה"ק. וכל תיבה שאומר האיש הישראלי על הסדר מרגיש בעצמו את קדושתה, אהובה וענוגה לו, שמח ומתקדש בה עד שממש חבל לו על שכבר נשמטה ממנו, רוצה הוא לכופלה עד אלף פעמים, ולא להנתק ממנה, בטל הוא כולו אליה וכורע לפני מתיקת הרבורים חתיכות יריעות ספר התורה של הקב"ה אשר בפניו, וכאמור צריכים להשאיר קדושה זו על כל השנה, ובאורה נסע תמיד ונלך, תתיחדו יחד יותר ויותר באהבת חברים שהוא כלל הכל, כלל קדושת ישראל וכלל התקדשות בקדוש ישראל, תעשו לכם שעורים ללמד יחד ולדבר מעניני העבודה אף מעניני צרכיכם, זהו הסוף תוך וראש וברית התיכון המחבר אותנו יחד לאחד המיוחד, ולהושע מארון הטוב בכל מילי דמיטב כחפץ אוהבכם הדו"ש וטובתכם כל הימים ומברך אתכם בחג כשר ושמח.

קלונימוס

בה"צ מוהו
אב"ד בפא

ב"ה יו

חיים וש

מכתבך מ

לכתוב ומה לי

כחורבן בהמ"י

הזאת שכ"כ פ

היקרה שחליט

אהבה מאד, ול

בעלה. אבל הנ

לך מעט מן מי

אותנו, ואף שג

בכל הענינים,

שעה 10 למדה

סיבה יוצאת מן

לה היום. למוד

בקבלה וחסידי

לבד שלמדה ו

בבוקר פלעגט:

לא ספרה. תמי

שמן כספי הבי

רבית והיתר עי

בעל חוב על אי

לשער, וכשהי

כ"קום אב פאר

בכו וצעקו האב

בכלל היתה אי

וואדשא אומרי

נחבטלו לפניו.

איזה חברה של

שאין להם זכות מ"מ קרובים, נמצא שהקרבות, בה" אין לו לישור
אז, הוא בה" גדול.

והנה ר' מתא ב"ח היה דורש עה"פ ואעבור עליך וכו' ראה הקב
בישראל שאין להם זכות שיגאלו ונתן להם דם פסח דם מין
נמצא שבשעה שנגאלו, כבר היה להם איזה זכות, היינו פסח ומילה, א
בשבת הוה שקנו עתה הפסח ועוד לא מלה, שלא הי' להם זכות ומ"מ נ
להם הקב"ה מצוה זו אשר בעבורה יגאלו, והי' בהי' שבת הגדול, כי הי'
בהי' אין לו, שהוא גדול.

והנה הפסוק אומר מגיד דבריו ליעקב חקיו ומשפטיו לישראל, לא עשה
לכל גוי ומשפטים כל ידעום, וצ"ל למה כתיב רק ומשפטים כל ידע
ולא חקים ומשפטים ב"י, אבל להאיש נדמה כי מבין כל דבר שכל
כמו שהוא ע"פ השכל, אבל באמת שכל האיש כדרך אחר עצם האיש, ו
אחד מבין כפי שהוא בעצם, ואפילו גזל ורציחה שהשבו תמיד אותם למס
שכליות בהי' משפטים, רואים עתה שיטנו אמות שממצאות שכל
שצריכים לגזל מכל איש את הנוג, וגם לרצוח נפשות, ולכן אומר הרמב
י"ל בחי"פ שחז"ל דייקו לומר לך אל תאמר א"א בבשר חזיר ו
היינו במצוות שהם חוקים, ולא אמרו אל תאמר א"א לגזל חזיר ו
וכי' כי מי שאומר כך נפשו גרעה היא ע"י, היינו שנפש גר
לוצה גם בגזל וכו' אף שהם ממצוות השכליות, וכל דרך ז
ישר בעיני, כי רק מי שנפשו טובה, מבין שאסור לגזל וכו'.

לכן כשהאיש ישראל מקרב א"ע יותר להקב"ה ולחורה אז גם
מצות החוקים מבין שכך צריך להיות, לא בשכל אנשי וכש
טעמים אלו ואלו כי רק דברים שהם זרים ממנו מבינים רק פ
טעמים, והדברים שהם עצם האיש מבין ומשיג האיש אותם בפשטות
שמשיג את עצמו, והי' חקיו ומשפטיו לישראל שגם החקים משפטים י
מפני שהם קרובים בעצם לחורה לא עשה כן וכו' ומשפטים כל ידעום, י
את החקים נבינו למשפטים לא עשה כן לכל גוי רק לישראל, לכן כש
ישראל לקיים מצוה הראשונה קרבן פסח, כי החדש הוה רק משה וא
קיימו אז הוא ית' התקרב אליהם אף שלא הי' להם זכות, רמז להם מי

החורה ומע"ב אשר ילמדו המצוות שיקיימו, אלא משום, בה" מעשיו
וכי', חוץ מן נפשות אפ"ל שהוא לזמן שגם לזכות שימשך אור שלמעלה
מהם יכולין ע"י שהאיש משעבד ומקדש את, בהי' לך.

כי גם בברית העולם גילה וברא ד' מקדשם כח הקדושה שנעשה לכל גופני
בעולם, ואח"כ גילה החורה כח מעשיו הגיד לעמו, כדי שהם יקדשו
את כחם ואז ימשך להם המשכנת מצוה ראשונה, וכיון שלתקדיש את
הכח הגוף קשה בעת שהאיש נתון בצרה ר"ל, לכן נתן להם א"י
ארץ זבת חלב ודבש, וכן כשאמר ד' החדש זה לכם ר"ח וכו' אמר
תיכף גם ויקחו להם וכו' ראשית הגאולה הישועה כדי שיוכלו
לקיים המצוות.

והחדש אשר ישועות בו מקיפות, כ"כ א"מ מין הה"ק וצוקל"ה
אמר מלשון התנוי המקיף על פנקסו, שמקיפין ישועות גם
למי שאינו ראוי, וכיון פנים לתורה אפשר גם לומר, מלשון תורם
שלא מן המוקף היינו מלשון סמך, שועות בו מקיפות שהישועות בו
סמוכות וקרובות מאוד.

שבת הגדול

משכו וקחו לכם צאן, ואיתא במדרש משכו יריכם מע"ז וקחו לכם
צאן ומדייק בספרה"ק אמרי אלימלך, וכי לא אמר להם
משי"ר עד עתה שלא יעבדו ע"ז, וכן מביא מהפרישה שמדייק בקדשו על הא
ששבת הוה נקרא שבת הגדול ולא שבת רבא כמו צומא רבא.

ואפשר כי איתא בגמרא ברכות ל"ג משל אדם וכו' גדול ויש לו דומה
עליו ככלי קטן, קטן ואין לו דומה עליו ככלי גדול עכ"ל הגמ', והנה ד'
ית' קרוב לאיש הישראלי אף כשהאיש אינו ראוי לו, ומי גוי גדול אשר לו
אלקים קרובים אליו כר' אלו קיינו בכל קראינו אליה, חוץ מן הפשוט מרמז
גם שאף שאין זכות חז"ל לישראל שיהיה ד' קרוב לו ויחשיעו מ"מ קרוב הוא
ית' לו ומחשיעו, וגם הוה מגדלות ישראל בהי' זאין לו דומה עליו כגדול, שאף